

Исидоръ ся опрости съ вдовицѣтъ и съ Александрѣ, прѣмѣнѣ прѣзъ дружината правѣ така и гордѣ, но като излѣзваше изъ вратата измѣмла въ жѣби :

— Заклевамъ ся че тази къща нѣма да мя види вече за напрѣдъ, никога.

И наистинѣ, около единъ мѣсецъ ся минѣ отъ то на сетѣ безъ да ся яви изново. А между това бѣше настѣнѣла страшната оная нощъ, въ коѣто горката Александра щѣше да родѣ; а то бѣше оная нощъ въ коѣто видѣхмы вдовицѣтъ Фанни въ къщѣтъ на г. Хрисодактила.

Вдовицата Фанни испѣдѣнна, както видѣхмы, отъ господѣ Хрисодактилицѣ, въ отчаяніето си побърза да намѣри Гырджика.

Гырджикѣтъ щомъ ѣ видѣ по туй врѣме на нощѣтъ дошла и иска да му говори, разбра че е за нѣкоѣ важнѣ работѣ. Излѣзе отъ кафенето „Добрата Пролѣтъ“, дойде при неѣ и рече ѣ :

— Има ли нѣщо лошо да ми кажешъ ?

— Има. И лошо не ами много лошо.

— Що е ?

— Дѣщеря ми тозъ вечеръ е на раждане, свекърва ѣ мя испѣди, а зетѣтъ нито ся е видѣлъ отъ тогазъ. Искамъ правдинѣ, капитане.

— Ще ти ся даде, Господѣ. Утрѣ рано съмъ у васъ. Иди сега, имай грѣжатѣ за момѣчето си.

— Но, какво да ти кажѣ, капетане, нѣмамъ съ що да платѣ до доведѣ бабѣ.

Гырджикѣтъ ся позамысли; послѣ смугнѣ рѣкѣтъ сѣ въ джобѣтъ си, и като извади едно количество златны и сребърны пары даде ги на вдовицѣтъ и рече :

— Земи тѣзи и ела съ мене; но отдалечъ на назоркы, защото, какво ще си примыслятъ нѣкоѣ, злочѣствице, ако бы да ны видѣтъ !